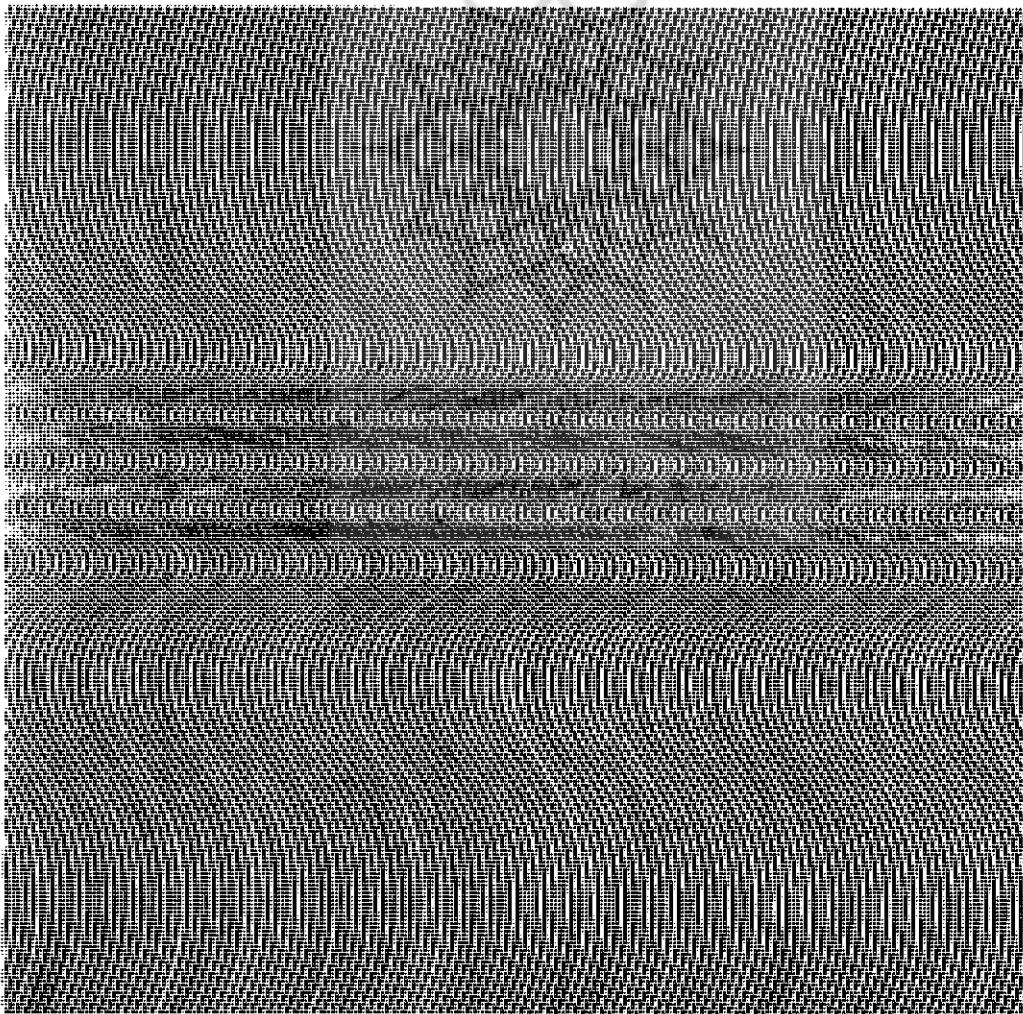

زمان و حرکت در آثار تجسمی

ترجمه
طاهره کریمی

دینای ما هیچ وقت ساکن نیست. در هر لحظه، گذشت زمان احساس می‌شود. اما بعضی از کارهای هنری بیشتر از آثار دیگر با زمان و حرکت سروکار دارند و به بیان دیگر، نشان دادن گذر زمان و حرکت از اهداف مهم آن آثار و هنرمندان آنهاست. مصریان قدیم بدون شک در مباحثات هنری در پی کشف معماهای زمان و حرکت بوده‌اند. در فرهنگ مصر و در خیلی دیگر از فرهنگ‌ها همیشه این تصور وجود داشت که هنر تصویری قادر عناصر زمان و

درک و خلاقیت تصویری یا فقدان آن، در کیفیت هنرهای تجسمی و آثار تصویری و حجمی، عامل فوق العاده مؤثری است که هنرمند می‌تواند برای خلق اثر خویش آن را به کار گیرد و بی‌تردید در صورت پختگی هنرمند ابزارها و نشانه‌های بکارگیری آن برای او مشخص تر و شناخته شده‌تر شده و شمارشان فزونی می‌یابد. اما هنرمند هر قدر هم که ماهر باشد به وجود آوردن یک نقاشی که دقیقاً مشابه صحنه واقعی باشد غیرممکن است. به یک دلیل ساده:

Bridge RILEY, Current, 1964, Synthetic polymer paint on composition board

زمان رنگ‌ها و تیرگی‌های رنگی مجزایی ایجاد می‌کند. زمانی که یک نفر اطرافش حرکت می‌کند یا حتی زمانی که خورشید در عرض آسمان می‌گذرد همین رنگ‌ها بر سطوح مجسمه به وجود می‌آید.

■ حرکت واقعی

در اثر نولسون و همین طور در خیلی از کارهای هنری دیگر، زمان یک فاکتور است؛ برای اینکه بینده در اطراف مجسمه در حرکت است. در مواردی نیز خود حرکت بر هنرهای کاربرده می‌شود یکی از کسانی که وجود حرکت مخصوصاً در کارهایش به کاربرده شده است «جرج ریکی» است. در مجسمه ریکی «بنام Double L نامتناهن چرخان» Grratory شکل شی از حرکتی که به وسیله شی ایجاد می‌شود اهمیت کمتری دارد. این مجسمه، تدبیس تقریباً متناهن است که بر پلندای منظره‌ای ساخته شده است. دو تا بخش یا باله L شکل آن به حالت ثابت تعییه شده ولی حرکات تفسیری به وسیله باد در آن‌ها ایجاد می‌شود. تعادل این باله‌های غیرمتراکن، آنها را پذیرای هرجیرانی می‌کند و ملایم ترین نسیم‌های تابستان آن‌ها را به حرکت بر می‌آورد آنها به نوعی با محاسبه و مقاوم طراحی و ساخته شده‌اند؛ حتی در برابر بادهایی با سرعت ۸۰ مایل در ساعت آسیبی نمی‌بینند. هیچکس نمی‌تواند پیش‌بینی کند که این باله‌های L شکل مرتعش در هر

حرکت است. دنیای خود ما به طور قابل ملاحظه‌ای پویا و دینامیک است. بیشتر ما به ویژه در کشورهای صنعتی، ذهنمان در گیر زمان است و حرکت یک عامل و فاکتور بزرگی روزمره ما به شمار می‌رود هر دو عامل زمان و حرکت باید به عنوان عناصر مهم هنری تلقی شوند؛ اگر معتقد هستیم که آثار هنری در روند زندگی معاصر ما نقش کارسازی دارند.

■ گذشت زمان

بر هنر سه بعدی به خصوص هنر مجسمه‌سازی و معماری، زمان همیشه یک عنصر است. در اکنشهای بینده، هنگامی که دور یک ساختمان یا مجسمه قدم می‌زنید، نقطه دید شما با هر لحظه‌ای که می‌گذرد عوض می‌شود معمولاً شما نمی‌توانید تمام جنبه‌های سازه را در آن واحد یا در یک لحظه تجربه کنید و مجبور بید نقطه مختلف دید را جمع آوری و سرهم کنید تا دید کلی ای از آن به دست آورید. این مقوله در مورد بسیاری از مجسمه‌های معاصر به ویژه تدبیس‌ها و سازه‌های دارای فضاهای و حجم‌های خالی و سطوح مرکب، بیشتر صدق می‌کند و مجسمه‌های هنرمندی چون «لوئیز نولسون» از آن جمله‌اند.

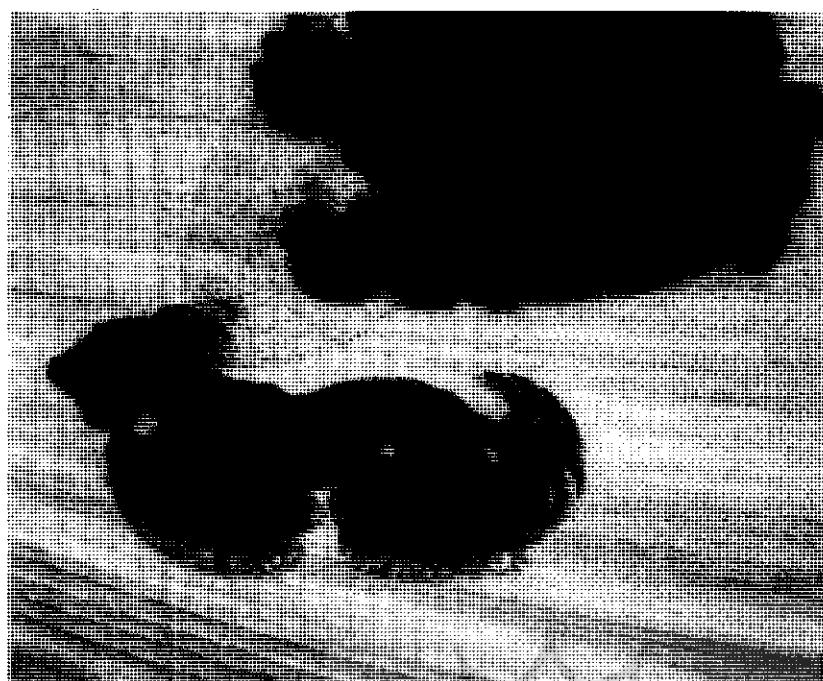
یک عکس از مجسمه «شهر روی یک کوه بلند» City on a high mountain ساخته نولسون. فقط یک جهت و نقطه دیدی واحد از آن را به ما نشان می‌دهد ولی مسلماً این منظور سازنده مجسمه نبوده و این کار به منظور نمایش در بیرون درست شده و خیلی بزرگ و عظیم است: بیشتر از ۲۰ فوت ارتفاع دارد و عریض‌ترین قطرش ۲۳ فوت است.

نولسون طوری آن را طراحی کرده که از هر زاویه دیدی، جالب باشد. یک دور کامل اطراف مجسمه و مطالعه جوانب مختلف آن، ترکیب‌ها و تلفیق‌های مختلفی از شکل، خط فضا، بافت و نور را ارائه می‌کند. با اینکه این مجسمه رنگ‌تیره‌مایل به سیاه زده شده انکارهای نور و سایه با گذشت

Louise NEVELSON, City on a High Mountain 1983, Black painted steel

● همانطور که هنرمندان برای مدت زیادی سعی کرده اند تصور عمق و فضای سه بعدی را روی یک صفحه صاف و دو بعدی به وجود آورند، بعضی ها هم سعی کرده اند که تصور حرکت و عمق را به انتخاب خود در جایی که حرکت وجود ندارد به وجود آورند.

Giacomo BALLA,
Dynamism of a
Dog on a Leash,
1912,
Oil on canvas

لحظه و در برابر هر روزش باشی که بر آنها می وزند چه شکلی خواهند گرفت. صفحه های براق آن، نور را به اطراف منعکس می کنند و انگکاس نور از سطح آن ها تشعشعات رنگین متغیری به وجود می آورد.

■ تصور حرکت

همانطور که هنرمندان برای مدت زیادی سعی کرده اند تصور عمق و فضای سه بعدی را روی یک صفحه صاف و دو بعدی به وجود آورند، بعضی ها هم سعی کرده اند که تصور حرکت و عمق را به انتخاب خود در جایی که حرکت وجود ندارد به وجود آورند. از جهتی نیز بعضی از کارهای هنری طوری طراحی شده اند که ساکن و بیکارکت باشند و احساس حرکت در این گونه کارها به منظور هنرمند لطمہ خواهد زد. تابلوی «بیکرانسان» (۱۹۲۸) اثر والادن و آثار خیلی از هنرمندانی که بر سکون و استیانی مدل تاءکید دارند، از این مقوله است. در موارد دیگر تصوری از حرکت کمک به موقعیت کارمی کند تابلوی «قایق مدوسا» The Raft of the medusa اثر «جری فالات» تصوری از حرکت را به وجود می آورد. مثال های زیادی از این حالت می توانیم پیدا کنیم. در واقع در طراحی گوستاو کلیمت، تصور حرکت به وسیله تکرار نمونه های ماریچی چرخان ایجاد شده و این یکی از مهمترین عناصر ترکیب بندی و عامل ابراز منظور هنرمند است. این مسأله در مورد کارهای تخلیلی، بیشتر صدق می کند. تابلوی «رودخانه» Current «بریجت رایلی»، نمونه شناخته شده، آب

George RICKEY,
Double L-Eccentric Gyroratory II, 1981, Stainless steel

مشکل های ۱) میلیون بیوندی ایران در پارس

آرت) که مضمون آن ایجاد تصور حرکت به وسیله عناصر بصری است. یک پاسخ صریح به وسیله شبکیه چشم به خطوط و رنگهایی است که به روش خاصی چیده شده است. خطها در این نقاشی به طور دقیقی روی بوم رسم شده‌اند اما وقتی به آنها نگاه می‌کنیم به نظر می‌رسد آنها به حالت مواجی دارند حرکت می‌کنند و کل نقاشی واقعاً متحرک به نظر می‌رسد. شاید بعضی از یینده‌ها با تماشای این تابلو بعد از گذشت زمان طولانی که در جلوی تابلو بوده‌اند گیج شده باشند یا حتی حالت تهوع به آن‌ها دست بدهد و این تابلو تأثیر ژرفی روی سیستم حسی و عصبی انسان دارد.

تابلوی «حرکت سگ بر روی ریسمان» (Dynamism of a Dog a leash) (۱۹۱۲) اثر «جاکومو بالا» روش دیگری را برای ابقای حرکت عرضه می‌کند. بالا عضو گروه فتویریست بود که در نه دوام این قرن در ایتالیا پیشرفت زیادی داشتند. یک اقدام مهم فتویریسم (در طول عمر کوتاهش) همانطور که از اسمش پیداست نقی فرم‌های کهنه‌ای بود که سکون را مورد توجه قرار می‌دادند؛ یعنی به نفع شکل‌هایی که حرکت و انرژی را نشان می‌دهند. در تابلوی بالا شکل سگ، قلاوه و صاحب سگ تیره و درهم شده و با تکرار پایها، دم و قلاوه تحرك آنها را بروم نشان می‌دهد. هنگامی که ما به این نقاشی نگاه می‌کنیم تقریباً مطمئن می‌شویم که دم سگ نگان می‌خورد و پایاهای کوچکش روی زمین کشیده می‌شود. بعضی‌ها با این عناصر و کیفیت ابزارهای اثر هنری مشکل دارند. این افراد آنها را جدا از هم بررسی می‌کنند، از هم جداشان کرده و دوباره کنار هم قرار می‌دهند: مثل جور کردن یک پازل. این بی‌تردید در ارتباط مخاطب و مستقیم با اثر هنری، گره‌ها و مشکلاتی را به وجود می‌آورد.

بنابراین ما نمی توانیم پذیریم که این عناصر هنری به طور جداگانه مورد بحث قرار گیرند. بر صورتی که نظر عقلانی و کاملاً اعیانه وحدت و یکپارچگی آنها را لازم و ملزم می داند. به عبارت دیگر، اگر ما می خواهیم زمان حرکت یا مقولاتی از این قبیل را در آثارمان نشان دهیم مواظب آن باشیم که عناصر دیگر تابلو به ویژه ارتباط‌ها و هماهنگی آنها به هم نخورد و موقع بررسی و نقد اثر نیز یکی از جنبه‌های زیباشناختی یا اصول تکنیکی آن را در نظر نگیریم به هر حال ارتباط مستمر و بررسی همه جانبه عناصر یک اثر نگرش هوشمندانه، سیستماتیک و آگاهانه‌ای در ما ایجاد می کند که با توجه به آن آگاهی ما می توانیم بفهمیم چرا یک کار هنری را دوست داریم و دیگری را دوست نداریم.